

IF
LOVE
SOROZAT

*Há a
szerelemnek
ára
lenne*

ANA HUANG

PASSION
VALOGATÁS

*Minden szívnek van ára.
De vajon megéri megfizetni?*

Kris 10 000 dollárt ajánlott Nate-nek, hogy elcsábítsa apja pénzvadász menyasszonyát.

Nate azt mondta, hogy 15 000 dollárért és Kris egyetlen csókjáért megteszi. Nincs más feltétele, csak az, hogy ezt a csókot bármikor behajthatja.

Krisnek nemet kellett volna mondania, de kétségbeesetten szeretett volna megszabadulni leendő mostohaanyjától, és az ellenállhatatlan mosolyú, jóképű feltörekvő színész tökéletes volt a feladatra. Így hát beleegyezett Nate feltételeibe.

Nem tudta, hogy ez egy csóknál sokkal többbe fog kerülni neki...

Nate a pénzért tette – amire égető szüksége volt.

A csók csak bónusz volt, legalábbis ezt mondta magának.

Egy olyan jéghercegnőt megolvasztani, mint amilyen Kris, kihívásnak indult. Mire azonban Nate rájön, hogy Kris több, mint amilyennek látszik, már túl késő, hiszen menthetetlenül beleszeretett.

De teljesen különböző világokból érkeztek, és amikor ezek összeütköznek, Krisnek és Nate-nek el kell döntenie, hajlandóak-e feladni azt, amijük van, azért, ami lehetne...

És bármit is választanak, a szerelem árát meg kell fizetniük.

Ana Huang

Ana Huang elsősorban fülledt hangulatú felnőtt romantikus regények szerzője. Történeteinek hangvétele hol könnyed, hol komor, de mindegyikben van „boldogan éltek” vonal rengeteg ugratással és váratlan fordulatokkal. Az olvasás és az írás mellett Ana szeret utazni, a forró csokoládé megszállottja, és több kapcsolata is van kitalált pasikkal.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.anahuang.com

www.facebook.hu/PassionValogatas

www.facebook.hu/DreamKonyvek

„A kamurandizás az egyik kedvenc trope-om, és le sem tudtam tenni ezt a könyvet. Imádtam, ahogy Nate szépen lassan megolvastotta Kris fagyos érzelmeit, és valójában megismerte őt. Az sem ártott, hogy Nate tudja, mikor mit kell mondani, és a kettejük közötti kémia... forró volt! De nemcsak a felhevült jeleneteik, hanem az intimebb, bájosabb pillanataik is beopták magukat a szívembe!” **Amazon**

„Újabb nagyszerű könyv Ana Huangtól, csak ajánlani tudom a regényeit. És hát ki nem szeret egy jól megírt, kissé cukormázos, mégis füledt romantikus könyvet? Ebben a történetben pedig két olyan szerelmes van, akik nehezen nyílnak meg, de egymás előtt kitárják a szívüket, és megtalálják azt az embert, aki nekik rendeltetett. Csak ajánlani tudom Kris és Nate történetét!” **Goodreads**

„Ez az eddigi kedvencem Ana Huang If Love-sorozatából. Volt valami Kris és Nate kapcsolatában, ami miatt az első oldaltól kezdve nagyon drukoltam nekik, annak ellenére is, hogy rendkívül különböző karakterekről van szó. Egész éjjel fennmaradtam, hogy be tudjam fejezni! Tudod, hogy egy könyv zseniális, amikor képtelen vagy letenni. Ezek után nagyon várom a sorozat befejező részét is.” **StoryGraph**

PASSION
VALOGATÁS

ANA HUANG

*Ha a
szerelemnek
ára
lenne*

— részlet —

ELSŐ FEJEZET

– Tízezer dollárt fizetek neked, ha megdugod a mostoha-anyámat.

Kris ajka kaján mosolyra húzódott, amikor a zöld szemű Adonisz megállt és megfordult. Feltűnően szép arcán unalom és hitetlenkedés furcsa maszkja feszült.

A nyár nagy részében figyelmen kívül hagyta Krist, és ő ezt nem igazán viselte jól.

Mert Kris Carrerát nem szokták levegőnek nézni.

De ez a zöld szemű Adonisz tökéletes a tervéhez, ezért miatta hajlandó volt szépen játszani. És szép játék alatt azt értette, hogy nem tépi le a fickó golyóit, és nem dobja oda az érett pumáknak, akik falkákban járnak a Rodeo Drive-on elcseszett botoxkezeléseikkel, testhez simuló Versace göncökben.

Nem mellesleg a 10 000 dolláros ajánlata is nagyon vonzó. Amerika egyik leggazdagabb emberének lánya azonban könnyen vesz tíz lepedőt. Neki ez csepp a tengerben.

– Összetévesztesz valakivel – felelte Adonisz whis-kytől elnyújtott hangon; ez a hang olyan simán és sötéten csúszott végig Kris bőrén, mint az ónix. Első pillantásra

csiszoltnak tűnik, de a felszín alatt érdes. – Nem vagyok prostituált.

Kris kaján vigyora még szélesebbre húzódott. Olyan közel lépett hozzá, hogy már meg tudta volna számolni hullámos, barna, napsütötte hajának szálait, és látta a fátyolos dühöt csillogni zöld szemében.

A düh érdekes. Azt el tudta képzelni, hogy a legtöbb ember nem élvezzi, hogy prostituálnak nézik, de a férfi állán úgy feszültek az izmok, hogy abból arra lehetett következtetni, hogy haragja mögött valami mélyebb ok húzódik meg.

Ha Krist érdekli, talán eltöprengett volna az okán.

De ez egyáltalán nem érdekelte.

Kris csak azzal törődött, hogy a gazdag pasikra, most történetesen az apjára ácsingózó mostohaanyját az utcára dobja, és ez az Adonisz segíteni fog abban, hogy ez megtörténjen.

Mert ez az Adonisz pontosan Gloria – más néven a mostohabánya – típusa volt: barna hajú, izmos, és olyan gyönyörű férfi, hogy már szinte photoshoppoltnak tűnt. Bónuszpontok: képes két szónál többet koherens mondatba összefűzni úgy, hogy egyszer sem használja a „*haver*” kifejezést.

Minden heteró nő ideálja, tényleg, és éppen ezért a tökéletes jelölt a munkára. Csak meg kell győzni.

– Világosabban kellett volna fogalmaznom – mondta Kris szinte dorombolva. – Fizetek neked 10 000 dollárt, hogy *az a látszat keletkezzen*, mintha megdugnád a mostohaanyámat. Függetlenül attól, hogy valójában belemártod-e a farkadat, vagy sem. A dolognak ez a része nem érdekel.

Adonisz mordulva felnevetett – halk, rekedtes hangon, amitől Kris gyomra a lehető legfurcsább módon összerándult.

Remélem, nem az a szendvics, amit most ettem, gondolta.

Ha Kris ételmérgezést kapna, beperelné a kávézót, ahonnan éppen kiléptek, az alsógatyájukat is leperelné róluk, ami nagy kár lenne, mert eléggé tetszik neki a hely. A családja Beverly Hills-i kúriája és a legjobb hollywoodi publicista, Bobbi Rayden asszisztenseként végzett nyári munkájának helyszíne között található Alchemy Café tökéletes menedék volt: isteni latték és szemet gyönyörködtető látvány. A pompás látványosságok közé tartozott az előtte álló izmos felsőtest is.

Nem tudta a pasi valódi nevét, ezért titokban a gyönyörű görög isten, Adonisz nevét adta neki. Az illető az Alchemy pincére volt, bár Kris az utolsó dollárjára mert volna fogadni, hogy ő is feltörekvő színész vagy rocksztár.

Hiszen ez L. A.

– Hölgyem, biztosan bedrogozta magát. Semmi pénzért nem mennék a mostohaanyja közelébe, ha egyáltalán létezik a hölgy – felelte Adonisz, és összevonta a szemöldökét. – Ha ez valami tréfa, csak az időmet pazarolja. Nem vállalom valóságshow-kat a tévében, különösen olyan műsorokat nem, amelyekhez nem járultam hozzá.

Kris felháborodott ezen a válaszon. Egyrészt a *hölgy* szó gúnyos használatán, másrészt azon a tényen, hogy a férfi az ő idejét pazarolja azzal, hogy ilyen makacs.

Az pedig, hogy Adonisz immunis volt az ő bájaira, egyenesen irritálta. Kris ritkán bocsátkozott flörtölésbe vagy szerelmi afférokba, de elvárta a nyálcsorgatás egy bizonyos szintjét, amikor csajsziüzemmódba kapcsol. És erre minden oka megvolt: nagy barna szemek, telt ajkak és vékony, mégis gömbölyded alak, természetes 80D kosárméret. Ez általában felkeltette a srácok figyelmét.

De nem, ez az Adonisz itt olyan érdektelennek tűnt, mint egy papírmásé eunuch.

Hullámokban csapott át a feje fölött a bosszúság.

– Ez nem valami átverős műsor – mondta Kris méltatlankodva a feltételezésen, hogy leereszkedne valami olyan könnyes-nyálas-egyéb-testnedves dologhoz, mint egy valóságshow. – Drága az időm, és nem fogok veled vitatkozni, úgyhogy íme az üzleti ajánlat körülményei dióhéjban: apám idén ősszel tervezi feleségül venni aranyásó menyasszonyát, és nem hajlandó hallgatni a józan érvekre, ezért rá fogom *kényszeríteni*, hogy belássa tévedését, és kidobja azt a nőt abban az egy szál olcsó ruhában, ami akkor volt rajta, amikor elcsábította apámat a bárban, ahol dolgozott.

– És ezt úgy szándékozol megtenni, hogy felbérelsz valakit, hogy dugja meg... elnézést, keltse azt a *látszatot*, mintha megdugná a jövődöbeli mostohaanyádat? – kérdezte Adonisz érezhető gúnnnyal, a tegezést viszonzva.

– És valaki készítsen fotókat az aktusról – felelte Kris, és vállat vont. – Az a nő egy szempillantás alatt felszarvazná apámat, amint felveheti a Mrs. Carrera nevet. Megmentem apámat attól, hogy összetörjön a szíve.

Kris szerette az apját, még akkor is, ha az apja annyira elfoglalt volt, hogy évente csak néhány hétig volt vele. *Tudta*, hogy sokkal jobbat is kaphatna, mint az a vörös hajú céda szemétkupac Gloria.

Arról nem is beszélve, hogy Kris még mindig nem bocsátotta meg a mostohabanyának azt, hogy meggyőzte az apját, hogy *a karácsonyi szünetben* tiltsa le a hitelkártyáját.

Szerencsére Roger Carrera hamarosan beadta a derekát, miután egyetlen lánya egy szót sem volt hajlandó beszélni vele, és – ha havi limittel is, de – visszaállította Kris hitelkártya-jogosultságait. Kris azonban ezt soha nem felejtí el.

Gloria ezért megfizet. Gondoskodik róla, hogy így legyen.

– Mitől vagy olyan biztos benne, hogy a célszemély fel fogja szarvazni a férjét?

A düh eltűnt Adonisz szeméből, érdeklődő szórakozás váltotta fel.

Kris az ujjain számolta az okokat.

– Egy. Feleannyi idős, mint az apám, és úgy néz ki, mint Jessica Rabbit, míg az én szeretett apám finoman szólva nem egy George Clooney. Kettő. Annak a nőnek nulla erkölce van. Három. Abból ítélve, hogy a tekintetével minimum levetkőzteti a pasikat, amikor azt hiszi, hogy senki sem látja, biztosra vehető, hogy odavan a fiatal, izmos szépfiúkért – mondta tekintetével lassan végigpásztázva Adonisz faragott ajkain, markáns arcélén és széles vállán. – Az olyanokért, mint amilyen te vagy.

Bár nem volt biztos benne, hogy Adonisz szépfiúnak minősül-e. Valóban férfiszépség volt, de nyers, intenzív férfiaság sugárzott belőle, ami a Los Angelesben tenyésző tökéletes műanyag Ken babák többségében nem volt meg.

Kris arca grimaszba torzult abban a pillanatban, amikor a gondolat megjelent a tudatában.

Nyilvánvalóan túl sokáig volt az úgynevezett angyalok városában, mert belső dialógusa egy rossz romkom karakterének szövegére kezdett hasonlítani.

– Ez igazán hízelgő – jegyezte meg Adonisz. A szarkazmus visszatért hangjába, a feltámadt szellő megborzoslta hullámos haját. – De a válasz még mindig nem.

Kris hitetlenkedve mordult fel.

– Te most viccelsz? Tízezer dollár. Még csak meg sem kell csókolnod. Csak el kell játszanod, mintha megdugnád. Színész vagy, ugye?

Adonisz összevonta a szemöldökét.

– Honnan tudtad?

– Ugyan! Hiszen ez itt L. A. Jó megjelenésű pincérek esetén itt nyolcvanöt százalék az esély, hogy az illető fel-törekvő színész.

– Jogos – mondta, és megdörzsölte az állát. – Miért én? Rengeteg színész van Los Angelesben, akik kapva kapnának a lehetőségen.

– Mintha már említettem volna. Te vagy a mostohabanya típusa.

Bár Kris soha nem vallotta volna be, Adonisz az ő típusa is volt. Nagyon is érdekelte. Rendszeres vendége volt az Alchemynek, mióta három héttel ezelőtt leszállt a gépe Los Angelesben. Adonisz volt a kávézó egyetlen olyan férfi alkalmazottja, aki soha egyetlen pillantásra sem méltatta azon kívül, amikor megkérdezte, hogy kér-e még kávé. Ez, plusz az a tény, hogy éppen visszautasított 10 000 dollárt – pedig a jelek szerint szüksége lenne a pénzre, hogy feljavítsa öreg autóját, amibe éppen beszállni készült, amikor Kris megszólította –, szóval mindez együtt azt eredményezte, hogy Adonisz sokkal érdekesebb lett, mint Y-kromoszóma-hordozó fajtársai.

Kris elfordította a tekintetét az említett ütött-kopott autóról. A karcos festék és a horpadt vezetőoldali ajtó látványa elég volt ahhoz, hogy kellemetlen érzése legyen és viszketni kezdjen a bőre. A nyomorult, régi járgány vizuális szempontból egyenértékű volt az ócska műanyaggal.

– Mint már említettem, nem vagyok prosti – jegyezte meg Adonisz halkán.

A levegő sistergett köztük a feszültségtől, Kris tarkóján megrándultak a finom szőrszálak a nyugtalanságtól. Érzékei soha nem voltak éberebbek: mindent érzékelt Adonisz körül, azt, ahogy izmos mellkasa emelkedett és süllyedt, azt, hogy halvány, egyáltalán nem kellemetlen kávéillata

volt, és ruházatából cserzett bőr férfiasan kesernyés aromája áradt.

– Körbe-körbe járunk – mondta Kris, és erősen küzdött, hogy fenntartsa a hűvös, elegáns viselkedést, legalábbis annak látszatát. – Mint mondtam, valójában nem muszáj lefeküdni vele. Ez egy színészi munka. A szeretőjeként kell viselkedni. Elcsábítani, kompromittáló helyzetbe hozni úgy, hogy a magánnyomozóm kattinthatson néhány gyors fotót, és rögtön tíz lepedővel gazdagabb lesz. Ennél egyszerűbb munkát kívánni sem lehet.

Adonisz az autójának támaszkodott, és karba fonta a kezét. Kemény tekintetével és érzéketlen lomhaságával olyan volt, mint egy modern James Dean, egy csipetnyi Liam Hemsworthszel fűszerezve.

– Legyen tizenötezer dolcsi az ajánlat, és akkor hajlandó vagyok gondolkodni rajta.

Hitetlenkedés kavargott Kris ereiben.

– Ugye ez valami kibaszott vicc? Te *alkudozol* velem?

– Ki a fenének képzelet magát? – Tíz lepedővel eleve túl van árazva egy minimális mennyiségű munka. Bármelyik szépreményű színészt fel tudnám bérelni erre a melóra ebben a városban ennyiért.

– Akkor tedd azt – felelte Adonisz, és a szája szélén gúnyos mosoly játszott a beálló csendben. – Ha ilyen egyszerű lenne a dolog, akkor nem vitatkoznál egy pincérrel egy parkolóban – mondta, és a pincér szót úgy ejtette ki, mintha Kris felé sértésnek szánná, bár ő maga volt felszolgáló. – Nos, mi legyen, hercegnő?

Kris a fogait csikorgatta.

– Tizenöt lepedőért megcsinálod?

– Elgondolkodom rajta.

Kris közel állt ahhoz, hogy Adonisz tökéletes arcába csapjon. Fel kellett volna vennie a Dior koktélglyűrűjét, azzal a pofon nagyon fájna.

– Rendben – felelte, és ez a beleegyezés őt magát is meglepte. – Add ide a telefonodat!

Adonisz szó nélkül megtette. Újabb meglepetés. Kris arra számított, hogy Adonisz megtagadja a kérését, tekintettel arra, hogy milyen pokolian igyekezett megnehezíteni a dolgát. Beírta saját számát Adonisz névjegyeihez, és üzenetet küldött magának.

– Hogy hívnak?

– Nate.

Nate. Ezt valahogy teljesen illett hozzá.

– Kris vagyok, K-val.

Visszaadta a telefonját, majd éles, nagyon határozott hangon közölte:

– Negyvennyolc órád van dönten. Ha hétfőn délután öt óráig nem hallok felőled, másé az ajánlat. Olyasvalakié, aki nem olyan ostoba, hogy hagyja élete üzletét kisiklani az ujjai közül.

– Hercegnő, tizenöt lepedőnél sokkal többet kellene ajánlanod nekem ahhoz, hogy ez legyen életem legjobb üzlete – mondta Nate, és tekintete Kris ajkára ereszkedett. Ez az apró mozdulat olyan szexuális töltetet adott szavainak, amitől Kris testén váratlan hóhullámok cikáztak át. És ekkor újra megjelent a fanyarul gúnyos adonishi mosoly. – Negyvennyolc órán belül jelentkezem. Vagy nem.

Azzal behuppant az autójába, és elhajtott. A parkolóban hagyta a bosszúságtól füstölgő, furcsán beindult Krist.

MÁSODIK FEJEZET

Nate Reynolds jó hangulata rögtön elpárolgott, amint belépett a házába. Alkoholgőzös levegő csapta meg az orrát, és apja ismerős látványától, ahogy a nappali kanapéján hever félájultan, kezében egy félig üres üveg Jack Daniel'st szorongatva, azonnal eloszlott megmaradt jókedve. Mert szórakoztató volt azzal a gyönyörű barna nővel beszélgetni a parkolóban.

Kris.

Ő volt az Alchemy férfi személyzetének kedvence, amióta néhány héttel korábban először megjelent a kávézóban. Törzsvendég lett, de tökéletes frizurája és dizájnerruhái alapján üvöltött róla, hogy „elkényeztetett hercegnő” lehet, ezért Nate gondosan ügyelt rá, hogy semmit ne tegyen, amit akár érintőlegesen is flörtölésnek lehet értelmezni. Kollégáinak csoroghat a nyála a szexi külső és a vonzó zárkózottság miatt, de Nate egyáltalán nem rajongott a kárörvendő gazdag lányokért. Egy ilyen nő nem az esete.

Érdekesebbnek bizonyult azonban, mint amilyennek korábban gondolta: tüzes, éles nyelvű, egyáltalán nem unalmas és lagymatag, mint az a néhány örökös nő, aki-

vel a múltban összejött. Kris extravagáns, öt számjegyű ajánlata sem ártott a dolognak. Meglehet, Nate egyáltalán nem szereti az elkényeztetett, gazdag lányokat, de nem csinált gondot abból, hogy elvegye a pénzüket, és isten a tanúja, hogy a családjának nagyon is szüksége van a zöldhasúakra. Mégis felfordult a gyomra a gondolattól, hogy – ha csak színlelve is – pénzért eladja a testét.

Negyvennyolc órát kapott arra, hogy eldöntse, az értékrendje fontosabb, vagy a tető a feje felett.

Ezzel majd később foglalkozom.

Most sürgetőbb feladatok álltak előtte: nevezetesen az, hogy feljuttassa az apját a szobájába, és kiszellőztesse a whisky émélyítő illatát, mielőtt Skylar hazaér.

Michael Reynolds morgott és mocorgott álmában. Valamikor ő is nagyon jóképű férfi volt, ugyanolyan markáns arca és olajbarna arcőre volt, mint a fiának, de a kor, a bánat és az alkohol miatt korábbi énjének csak pusztaváza maradt.

A neheztelés, a lemondás és a fáradság ismerős koktélja lüktetett Nate ereiben, amikor kinyitotta az összes ablakot és citromillatú légfrissítőt fújt szét a helyiségben. A sprayt Skylar vásárolta, amikor legutóbb a Walmartban járt. Helyretette azt, amit Michael felborított: a kis esernyőállványt az apró előszobában, a kisasztalon azt a bekeretezett képet, amin a tízéves Nate és a négyéves Skylar nézett a kamerába; aztán megpróbálta kivenni a jó öreg Jack palackját az apja kezéből.

Michael erre megmozdult. Semmi sem dühítette annyira, mint amikor azzal fenyegették, hogy elválasztják értékes alkoholjától.

– Nate? – Véreres szemeivel pislogott a fiára. – Midkerezselteidd?

– Itt lakom – mondta Nate elfojtott hangon. – Egész nap ezt csináltad?

Michaelnek állás után kellett volna néznie. Elbocsátották az építőipari cégtől, ahol dolgozott, mert késve és részegen jelent meg a munkahelyén. Azt mondta, hamarosan talál egy másik munkát.

Ennek már két hónapja.

– Szétküldtem néhány önéletrajzot – motyogta Michael. – Nem tudom, mi történt ezután. Biztosan elaludtam.

Nate felsóhajtott. Apja iránti türelme már régen elfogyott. Megértette Michael szívfájdalmát, hisz ő és Skylar ugyanazzal a gyásszal küzdöttek. Nem számít, mennyi év telt el, a szomorúság el nem oszló sötét ködként maradt a házukban.

De az élet nem állt meg attól, hogy ők szomorúak, és Michaelnek két gyermekéről kellett volna gondoskodnia. Ám mivel a felelősséget lecserélte a palackban talált feledésre, Nate lett a de facto családfő.

Huszonhárom éves volt, de úgy viselkedett, mintha ő lenne Michael apja, és nem fordítva.

– Zuhanyozz le és öltözz fel! Skylar hamarosan hazaér – rendelkezett Nate.

Tudta, mikor kell megvívni a csatáit. Semmi értelme nincs erőltetni az álláskeresést, amikor az apja ilyen állapotban van, amikor olyan üres tekintettel bámul, mintha teljesen elvesztette volna az életkedvét.

Öt évvel ezelőtt lett ilyen, amikor Joanna Reynolds elment Chicagóba meglátogatni a legjobb barátnőjét, és felült a hazafelé induló repülőgépre. Nem érkezett meg. A gépen műszaki hiba történt, a Sziklás-hegységben zuhant le. A szerencsétlenséget senki nem élte túl. Több tucatnyi megtört család gyászolta őket, köztük Nate-é.

Michael nehezen tudott felülni.

– Kaptál új szerepet a héten? – kérdezte.

Michael és fia közös álma volt, hogy Nate sikeres színész legyen, csak motivációik voltak teljesen különbözők. Nate gyermekkorától arról álmódzott, hogy mozifilm sztár legyen, Michael azonban csak azt akarta, hogy Nate elég pénzt keressen ahhoz, hogy ő továbbra is alkohollal öblögethesse a torkát.

Aha, nem.

Ha majd elég pénzt keres, Nate el fogja küldeni az apját a lehető legjobb rehabilitációs kezelésre, amit csak talál. Úgy gondolta, talán így újra összeragaszthatja széttöredezett családját.

– Volt egy modellkedésem – mondta Nate, kikerülve a kérdést, miközben átkarolta apját, és talpra állította.

Nate alkalmanként kisebb munkákat vállalt, hogy kiegészítse a kávézós fizetését; modellkedést, partipincérkedést, pultozást. Nem volt fontos, mi a munka, amíg fizettek neki. Minden dollár számított.

A Reynolds család nem szűkölködött. Voltak náluk sokkal rosszabb helyzetben levő családok, de így, hogy Michael munkanélküli lett és alkoholfüggő, Skylar utolsó éves középiskolásként több költséget jelentett, és Nate színészi törekvései is pénzbe kerültek, nagyon feszített volt a családi költségvetés. Olyan szoros volt a gazdálkodás, hogy minden hónapban, ahogy a bérleti díj fizetésének napja közeledett, Nate testét szorongás sanyargatta.

Ha Nate önzetlen lett volna, könnyörtelenül visszafogta volna a kiadásait, és feladta volna a hollywoodi sztárságról szőtt álmait. A törekvés, hogy mozifilmes karriert építsen magának, nem volt olcsó: portréportfóliót kellett csináltatni, színészi tanfolyamra járni. Mérhetetlen mennyiségű benzinjébe került, hogy Los Angeles-szerte különböző meghallgatásokra és kapcsolati hálót építő eseményekre járjon. Ez mind összeadódott. Amikor Michael

elvesztette az állását, otthagya a színésztanfolyamot, de ez nem volt elég.

Nate azonban nem volt pénzügyi zseni, sem szent. Huszonhárom éves, álmai vannak. Lehet önzőnek nevezni, de tényleg hülye lenne hagyni, hogy reményei olyan könnyen kicsússzanak az ujjai közül, mint a fiatalakora.

Egy nála kétszer idősebb felnőtt felelősségét vállalta magára tizennyolc éves kora óta. Most már csak egy nagy áttörésre volt szüksége a karrierjében.

Csak egyetlenegyre. Ez minden, amire szükségem van.

Autóajtó csapódott odakint.

Nate megmerevedett, felgyorsította lépteit, eljutott apja szobájába, gondosan lefektette Michaelt az ágyra. Mire lerántotta az idősebb Reynolds cipőjét, betakargatta, és behúzta a függönyt, a férfi újra aludt.

– Apa? Itthon vagy?

Skylar hangja lebegett felfelé a lépcsőn.

Nate becsukta maga mögött apja szobájának ajtaját, a nappaliban találkozott a húgával. Skylar kék-fehér mezt viselt, ugyanolyan rövidnadrággal, hóna alatt focilabda. Haját lófarokba kötötte, mosolygó arca kipirult. Anyjuk mogyoróbarna szemét és arany tincseit örökölte; Nate szíve darabokra szakadt a feltűnő hasonlóságtól.

Skylar arca felragyogott, amikor meglátta.

– Nate! Korán hazaértél.

Izzadt ölelésbe szorította és nevetett, amikor Nate erre elhúzta az orrát.

Ő már csak ilyen volt, az időtől és a helyzettől függetlenül szerette ölelgetni az embereket.

– Távozz tőlem! Bűzlesz – mondta tréfás hangszínnel tompítva az ugratást.

– Nagy ügy. Most jöttem a fociról – felelte Skylar szemét forgatva, orrát ráncolva. – Az egész szoba bűzlik. Fúúúj!

– A testszagodtól!

– Fogd be! Nincs is testszagom. – Ajkába harapott. – Apa már megint ivott, ugye?

– Nem, nem – hazudta.

– Faszság. Whiskey-szag van. – Skylar pillantása Nate mögött állt meg. Nate követte a tekintetét, és magában káromkodott, amikor meglátta a dohányzóasztalon a Jack Daniel's palackját. Elfelejtette elrakni, mielőtt felvonszolta az apjukat az emeletre.

Skylar tudott arról, hogy az apjuk iszik, de Nate amenynyire csak tudta, megpróbálta megvédeni hűgát a legroszszabbtól. Még mindig élt benne az a romantikus elképzelés, hogyha Michael felocsúdik kábulatából, képes újra szeretetteljes apává változni, annak ellenére, hogy ez az állapot már öt éve tartott, és Nate-nek nem volt szíve fájdalmat okozni hűgának.

– Vigyázz a szádra! – figyelmeztette Skylart. Inkább a *faszság* szó használatára koncentrált, mint a tőle öt méterre álló félig üres whiskey-s palackra.

Skylar megint megforgatta a szemét.

– Nem mindegy? Hallottam már tőled csúnyábbat is.

– Milyen volt a tábor? – kérdezte Nate, gyorsan témát váltva. Ő és Skylar órákig tudott civakodni, de most a kávézóban töltött hosszú nap után kimerült volt. Időre volt szüksége ahhoz is, hogy átgondolja Kris ajánlatát.

– Remek volt! – felelte Skylar, lófarakba kötött haja izgalommal lengett. Semmi sem lelkesítette jobban, mint a foci, illetve talán a *Scientific American* új kiadása. Nate nem tudta, honnan örökölte a tudomány szeretetét; édesanyjuk angoltanár volt, apjuk sem éppen Bill Nye. – Két gölt lőttem, és az edző azt mondta, ha ezt a teljesítménye-

met fenntartom, a nyár végén ajánlást ír nekem a Stanfordra.

– Ez fantasztikus – felelte Nate őszinte mosollyal. Ő otthagyta az egyetemet, munkát vállalt, miután az anyjuk meghalt és az apjuk örvénybe került; tanulmányi eredménye a legjobb esetben is átlagos volt, de hiányoztak neki a kalandok az őrült szobatársakkal, az új barátságok, a bulik, a lányok és egész éjszakai kalandok, az érzés, hogy fiatal, vad és szabad.

Nem volt szerencséje úgy élni az életet, ahogy egy tizenévesnek élnie kellene, de minden tőle telhetőt megtett, hogy ezt a lehetőséget Skylar ne szalassza el. Skylar okos, lelkes, kitűnő tanuló diák, akinek az az álma, hogy biológiát tanuljon a Stanfordon. Drága álmom – még drágább, mint Nate álma –, és a teljes ösztöndíj megszerzése volt az egyetlen reményük, hiszen anélkül nem engedhetik meg maguknak az egyetemi tanulmányokat.

Ahhoz azonban, hogy teljes ösztöndíjat kapjon, Skylar-nak valami előnyre volt szüksége a többi pályázóval szemben. Szerencséjére ugyanolyan tehetséges volt a fociban, mint a tanulásban, ezért Nate egy pillanatig sem gondolkodott, hogy kifizessék-e azt az istentelen nagy összeget egy rangos nyári focitáborra, amelynek egykori lakói olimpikonok és világbajnok sportolók lettek.

Hetekig a belét is kidolgozta, hogy pótolja a bankszámlájukon keletkezett hiányt, de megérte. Remélhetőleg.

– Apropó – szólta Skylar copfját rángatva, olyan laza hangon, hogy ez azonnal felkeltette Nate gyanúját. – El tudnál vinni holnap este moziba? Egy új barátommal megyek. A táborból ismerem.

Nate vállá azonnal ellazult a hétköznapi kérésre. Hála istennek nem randizni megy, vagy ilyesmi. Nate-nek anélkül is elég aggódnivalója volt, hogy hormonvezérelt kamaszfiúkat kelljen elhessegetni a hűgától.

– Persze.

– Köszönöm! – Skylar még egyszer megölelte, aztán nagy léptekkel elindult felfelé a lépcsőn. – Lezuhanyozom, amíg rendelsz pizzát.

– Ki mondta, hogy rendelek pizzát? – kiabált utána Nate.

Skylar sokat tudó nevetéssel reagált.

Az ételrendelés már luxusnak számított náluk, de a szombat esti pizza gyermekkoruk óta családi hagyomány. Csak néha hagyták ki, ha fontosabb esemény vagy valami más történt, de amennyire csak lehetett, ragaszkodtak hozzá. Ez volt az egyetlen felesleges tétel a költségvetésükben, amit Nate mégis minden hónapban betervezett.

Skylar után csend lett.

Nate leadta a pizzarendelést, és a falnak támaszkodva céltalanul görgette a telefonját, amíg meg nem állt Kris nevénél.

Hatalmas sötét szemének, buja ívű szemöldökének emléke a beindulás és a kihívás izgalmával lüktetett ereiben. Ez nem jó hír. A hercegnő-típusok soha nem jelennek jól.

De 15 000 dollár... Az több hónap lakbérre elegendő pénz. Ezalatt nyugodtan koncentrálhatna a meghallgatásokra. Ki tudja? Talán az egyik ilyen meghallgatás hozná el a nagy áttörést.

Ráadásul azt sem bánná, ha újra látná Krist.

Természetesen fizetési céllal.

Nate állkapcsa összeszorult, ahogy agyának logikus oldala küzdött az ellenállással, hogy pénzért eladja testét. Ráadásul ott volt az erkölcsi dilemma, hogy egy másik kapcsolat megszakításának céljával csábítson el egy nőt.

Talán képmutató – hiszen modellkedik és színészkedik; a modellek és a színészek is a testüket árulják a maguk módján, és Nate egyáltalán nem volt szent.

De voltak morális értékei, és az a gondolat, hogy hideg, kemény pénzért érdeklődést keltsen egy nőben maga iránt, úgy ülte meg a gyomrát, mint a zsíros pizza.

Újabb tíz perc oda-vissza tanakodás után zsebre dugta a telefonját, és felment az emeletre. Skylar már kilépett a fürdőszobából, és Nate gondolatai határozatlanul kavargtak, ahogy hosszan, forró vízzel mosta le magáról a mozgalmas nap minden nyűgét.

Nem kell most, ebben a pillanatban döntenie.

Kris negyvennyolc órát adott.

Még maradt negyvenöt.